

Καμία διάθεση κατηγορίας κατά του πρώην υπουργού, που θα κάνει ανάρσταση στον τρίτο όροφο της Γ.Α.Δ.Α. Καμία διάθεση υπεράσπισης επίσης. Ας το κάνουν εκείνοι, που επί 33 συναπτά χρόνια τον “σταύρωναν” ως βουλευτή. Ας το πράξουν όσοι τον επέλεξαν επί 20 έτη για υπουργό, επίσης όσοι τον Ιανουάριο του '96 τον ψήφισαν για πρωθυπουργό, και όλοι εκείνοι που τον Ιούνιο του ίδιου έτους, τον πρότειναν για πρόεδρο του κινήματος. Σε καμιά περίπτωση δεν ήταν λίγοι.

Δεν έχει εκτεθεί ο Απόστολος Αθανάσιος. Έχουν εκτεθεί όσοι δεν καταλάβαιναν και όσοι κατάλαβαν αλλά δεν ενοχλήθηκαν. Δεν αναφέρομαι στο ποινικό κομμάτι. Τούτο θα το κρίνουν άλλοι, ελπίζω, αρμοδιότεροι. Αναφέρομαι στο πολιτικό, στο κοινωνικό, στο αισθητικό τμήμα. Στο πρόσωπο που επί δεκαετίες περιέφερε επί σκηνής, με την λάθρα μεγαλοπρέπεια και την αυτάρεσκη αλαζονεία. Με τη δουλική συμπεριφορά απέναντι στον ιδρυτή του κινήματος και την ακατανόητη υπεροψία προς τους πληβείους.

Αν μάλιστα αποδειχθεί η ενοχή του, το να περάσει κάποια χρόνια, ίσως τα τελευταία της ζωής του έγκλειστος σε κάποιο σωφρονιστικό ίδρυμα, προφανώς δεν θα αποτελέσει δικαιοσύνη. Η δήμευση της περιουσίας του, θα ήταν ένα μέτρο δικαιότερο και ενδεχομένως να απέτρεπε τους μελλοντικούς μιμητές του.

Η περίπτωση του, μαρτυρά το μέγεθος της αποτυχίας των διαχειριστών της εξουσίας του τόπου. Από οικονομικός μετανάστης της δεκαετίας του '60 στη Δυτική Γερμανία, σε Παρισινές τελετές και βασιλικές σουίτες. Το πρόβλημα δεν ήταν η πορεία. Ήταν το όχημα. Δηλαδή η πολιτική. Ειδικά κάτω από το δήθεν ιδεολογικό μανδύα που τάχα εκπροσωπούσε. Είναι μια τεράστια, μια παταγώδης αποτυχία.

Τα παραπάνω σκεφτόμουν, την ώρα που περίμενα σε ουρά Δ.Ο.Υ., προκειμένου να εκδοθεί παράβολο και ακολούθως να πληρώσω. Ογδοηκοντούτης γέρων, συμπαθής, χαμογελαστός και ευγενής, εξηγεί την περίπτωση του στην υπάλληλο. Πως δηλαδή, εξυπηρετούσε την ενενηκοντούτη αδελφή του, στην οποία κατέφθασε το πρόστιμο για το αυθαίρετο. Πως ήταν επτακόσια τριάντα ευρώ και με παράπονο ερωτούσε ρητορικά:
"τι πράγματα είναι αυτά;"

Η κυρία που εξέδιδε τα παράβολα, που προφανώς δεν είχε κέφια, άρθρωσε την παρακάτω

απάντηση:

“Ενενήντα χρονών αλλά το αυθαιρετάκι της το είχε. Εγώ είμαι εξήντα και δεν έχω”

το υποκοριστικό στο ουσιαστικό, η έμφαση στο εγώ και το γενικότερο ύφος, έφτασε την απάντηση στο όριο του χυδαίου.

Λίγες στιγμές αργότερα στο δικαστικό τμήμα της Δ.Ο.Υ. το κλίμα ήταν ήρεμο με το κοινό να εξυπηρετείται ήσυχα. Σε μια γωνιά, ξεχώριζε ένα καρότσι με την επωνυμία γνωστού σούπερ μάρκετ έμφορτο από υπηρεσιακούς φακέλους. Ο θρίαμβος της επιμελητείας.

Για όλα αυτά και για πολλά άλλα, δεν είναι υπεύθυνος ο Απόστολος Αθανάσιος και οι συν αυτώ. Ήταν, είναι όλοι αυτοί που όχι μόνον τους άφησαν αλλά και τους βοήθησαν να πλάσουν το σκηνικό τους, άλλοτε υποτασσόμενοι στο κομματικό μεγαλείο, άλλοτε προσφέροντας τη σιωπή τους έναντι σε διάφορες αντιπαροχές, συναλλαγές.

Στην περίπτωση που ο παρολίγον πρωθυπουργός, κριθεί ένοχος για τις πολύ σοβαρές κατηγορίες του ξεπλύματος χρήματος προερχομένου από δωροδοκίες, ενδιαφέρον θα έχει, πως θα αντιδράσει ο αδούλωτος αυτός τόπος και απέναντι στους δωροδότες. Οι δωρολήπτες υπήρξαν ανέκαθεν, αναλώσιμοι, εύκολοι στόχοι.